

KÉK BURÁK VIGYÁZNAK

*Testvér,
látogass meg minket,
karjaidba minden bánat belefér.
Edényünkbe vigasztalást csorgass,
nevetésed legyen a kenyér.*

*Éjszaka kék burák vigyáznak
álmaink hidegek, fehérek.
Ventillátorok forognak,
már csak ők remélnek.
— Zúgva, suhogva csapkodják homlokom*

*Íjjá feszít a dühös akarat,
hogy ámuljon a szérum a polcokon!*

*Még tíz nap
és a gyógyulás partját elérem.
Vergődöm addig mint a fák
a szél tenyerében.*

*S lehet tízszer tíz is,
— konok türelmem kívárja,
hogy eljöjjön az a hajnal,
s homlokán hajlongjon
öt platánfa.*

LÉTEM SARKÁIG KITÁRVA

*Hazaérek Ismerős szemmel
simítom végig tárgyainkat
Huszonöt év Elég Az ember
iszonyatosan belehiggad*

*Omlik a fal Órlik a hangyák
Homálllyal telt az ablak rése
Harag veti a függöny rongyát
mint az embriót szívverése*

*Vitatkozom lélegzetteddel
A létem sarkáig kitérve
Szemhéjam alá hunyt szemekkel
lépek a léptek udvarára*

*Ágat tüzet vetek az égre
A kútnál teli kannák sírnak
Csordul a csönd virágok vére
És mégsem zuhan az a csillag*

ZÁPOR

*Hanyatt a záporban a kőben
csikorgó síneken hanyatt
fekszem a forráskék időben
a vizesés-idő alatt*

*Átnyúl testemen tested ága
Öntudatlanul égetik
anyaságod a némaságba
fehér izzású melleid*

*Kályhán poháron párnán késen
siklik a súlyos pillanat
Kettős patakú szívverésben
fürdetem fáradt arcomat*

*Villámló eszmélet szorongat
sziklái közt dühödten És
vakon csapkodja ablakunkat
ághegyével a születés*

ÜNNEP

*üres vagy mint pohár
a teli asztalon
csak ülsz és hasztalan
nézel magadba már*

*vizeknek jaj-nehéz
üvege összetör
nincs már tükör
amibe belenézz*

*olvatag fémfolyam
földrészeket sodor
ez itt a férfikor
nézz körül utoljára*

*kinyílik minden ököl
asztallapra könyököl
csordába gyűlik ahol
sörözik vagy konyakol*

*kinyílik mindegyik öl
annak aki nekidől
annak aki nekilát
domborodik a világ*

*kinyílik mindegyik év
jaj sose látni színét
csak a vas csak a tűz csak a hang
ami nem nyugszik
ami van*

A NYOLCADIK NAP

Készül már az özönvíz kavarnak a
megfordult folyamok búgnak ijedt hegyek
felhők omladozó tornyait a merész
nap szárnyalja körös-körül

Csorbult lókoponyák téglacserép-romok
szétmálnak Zivatar dönti le házaink
És elhagyja hűvös csontodúját a vér
csollán hajt a helyén tövet

Majd széthull az idő évszakait nevét
is fölfalja a víz Hónapokat sodor
Majd nyár jön keserű szél füvek És vihart
visszhangzó üregek fölött

döglődnek pipacsok nyájai Most kiálts
az angyalra hideg csillagaid közül
mert erdő lepi majd asztalodat s a szék
karfáján a folyó zuhog

Óröld meg szomorú vasfogaid között
bokrok fák s a gazok zöldizű magvait
Megfojt illatuk és sárga virágaik
lágý lávája zúdul le rád

Bölcsen elföd a fű Bronzkoronád nehéz
csengéssel kanyarog Hajtja a vad tavasz
mígnem kézbe veszi s megkoronázza a
kőbálvány ideges fejét

Eljön majd az a nap Eljön a nyolcadik
El majd a sohasem-volt a személytelen
combját szétemelő megnehezült hasú
hogy megszüljje halálokat

S ólommaszkjaikat majd levetik vörös
tűzgömbbé alakult isteneid Csak ők
gyászolják iszonyú vad szívedet Csak ők
elsüllyedt birodalmadat